

זוהר פרשת האזינו (רצו).

כאשר מתחברים כל הקדושות ביחד נקראים קודש

כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, אמר ר' יוסי כמה חביבים הם ישראל לפני הקב"ה, בתחלה קרא אותם גוי קדוש, שנאמר כי עם קדוש אתה וגו', אחר כך קרא אותם קודש, שכתוב (ירמ"ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, מה בין זה לזה, אמר רבי אבא קודש עליון הוא מהכל, כי כך למדנו **כאשר מתחברים כל הקדושות ביחד נקראים קודש**, וכלם עולים ונאספים למקום עליון ההוא שנקרא קודש, ולפיכך קדוש קדוש נעשה מהם קודש ישראל, ובשביל שישראל מתעטרים בשלש המדרגות, כאשר הן מחוברות יחד נקראים קודש ישראל לה', שהחכמ"ה היא ראשית, והרי ביארנו ענין תבואתה בה"א, כל אוכליו יאשמו, מהו כל אוכליו יאשמו, אמר רבי אבא הרי נדרש שנאמר (ויקרא כ"ב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה, ונאמר וכל זר לא יאכל קדש, וישראל נקראים קודש, לפיכך כל אוכליו יאשמו, אמר רבי אלעזר הראשית והסיום של הכל נכלל בקודש, חכמ"ה העליונה קודש נקראת, וכאשר מאירה חכמ"ה עליונה הזו גם חכמת שלמה מאירה, כמו שכתוב (מלכים א' ה') ותרב חכמת שלמה, שעמדה השכינה בשלמות, וזה נתבאר, וכאשר היא נתברכת מן היסוד"ד כך נקראת קודש, שהוא מאיר לה בשלמות, וכאשר לא מאירה להתעטר בשלמות, קוראים לה רק רוח הקודש, ואינה נקראת קודש כמו החכמה העליונה, וכאשר מתברכת מזה היסוד"ד, ותניק השפע לכל אותן שלמטה, נקראת אם כמו הבינ"ה העליונה.

זוהר פרשת אחרי (ס).

הקב"ה נתן כח הזה למנורה הקדושה רבי שמעון

פתח רבי חזקיה ואמר (ישעי"ב) ה' אלהים נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר וגו', זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים וקראם קודש, שכתוב קדש ישראל לה', ונתן להם חלק להיותם נאחו בשם הקדוש לבעבור שזכו בתורה, שכל מי שזוכה בתורה זוכה בו בקודש, ולמדנו לפני האדון רבי שמעון מהו קודש, שלמות הכל שנקרא חכמ"ה עליונה, מהמקום ההוא נמשך שמן משחת קודש בנתיבות ידועים למקום שנקרא בינ"ה, ומשם יוצאים מעינות ונהרות לכל צד עד שמגיעים לזא"ת ההיא, [וזא"ת היא כאשר מתברכת ממקום העליון הזה שנקרא קודש ונקרא חכמ"ה, אז נקראת קודש ונקראת חכמה התחתונה, ולפעמים נקראת רוח הקודש] כלומר רוח מאותו הקדוש שלמעלה, וכאשר יוצאים ומתעוררים ממנה סודות התורה, אז נקראת לשון הקודש, ובשעה

שנמשך שמן משחת קודש ההוא לאותן שני הנחלים שנקראים לימודי ה' ונקראים צבאות נאסף שם, וכאשר יוצא משם במדרגה ההוא שנקרא יסו"ד להשפיע לחכמ"ה התחתונה, אז נקראת לשון למודים, ויוצא ממנה התעוררות לאותן קדושי עליונים, ובכן כתוב ה' אלהים נתן לי לשון למודים, ולמה, לדעת לעות את יעף דבר, והקב"ה נתן כח הזה למנורה הקדושה רבי שמעון, ועוד שהעלה אותו למעלה מעלה, לפיכך כל דבריו בהתגלות נאמרו ולא בדרך נסתר, עליו נאמר פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

זוהר פרשת לך (פג.)

זכאים הם הצדיקים שהקב"ה מגלה להם סודות שלו בחלום, כדי שיהיו נשמרים מן הדין

רבי שמעון היה מהלך בדרך, והיו עמו רבי אלעזר בנו ור' אבא ור' יהודה, עד שהיו מהלכים אמר רבי שמעון נפלאתי איך בני העולם אין משגיחים לדעת דברי התורה ועל מה מתקיימים, פתח ואמר (ישעי' כ"ו) נפשי אויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך, מקרא זה נדרש וביארנו אותו, אבל בוא וראה נפש האדם כשהוא עולה על מיטתו לישון יוצאה ממנו ותעלה למעלה, ואפשר תאמר שכלן עולות, לא שאין כל אחת ואחת כדאי לראות פני המלך, אלא הנפש עולה ולא נשאר עם הגוף מלבד כח הנשימה של מעט חיות הלב^[פ] והנפש הולכת ומבקשת לעלות, וכמה מדרגות על מדרגות משוטטת לעלות, והיא פוגעת באותן מרכבות שפלות המזהירות מצד הטומאה, אם היא טהורה שלא נטמאה ביום תעלה למעלה, ואם איננה טהורה נטמאת ביניהם ומתחברת בהם ולא תעלה יותר, ושם מודיעים לה דברים, והיא משגת מאותן הדברים שיבואו לזמן קרוב, ולפעמים מתלוצצים עמה ומודיעים לה דברי כזבים, ואז הולכת כדמיון זה כל הלילה, עד שיקיץ האיש וחוזרת למקומה, **זכאים הם הצדיקים שהקב"ה מגלה להם סודות שלו בחלום, כדי שיהיו נשמרים מן הדין**, וי לאותן רשעי העולם שמטמאים גופם ונפשם.

אלו שלא נטמאו ביום כשעולים במיטתם לישון הנפש עולה

בוא וראה אלו שלא נטמאו ביום כשעולים במיטתם לישון הנפש עולה, ונכנסת לראשונה בין אותן מדרגות הטמאות, והיא עולה ואינה מתחברת בהן, ואחר כך הולכת ומשוטטת ועולה לפי דרכה ומדרגתה, הנפש שתזכה לעלות נראית לפני הארת פני קדמון הימים, ומתדבקת בהרצון להתראות שם בתשוקה עליונה, לחזות בנועם המלך ולבקר בהיכלו, זה

זוהר זיו הזוהר

ידי תרדמת הגוף בכח "היפנאטיזם" ולאסוף אותו לתוך כוס מים, כמו שיש ביכולת לקבץ כח האלקטרין ולהביאו לתוך כוס מים, א"כ נראה שבשעת השינה אין פעול זה הכח של המוח, לכן יתכן יותר לפרש דקסטא דחיותא אין זה כח המוח רק כח דפיקת הלב לנשימת האויר, ויפה לזה יותר השם נפש הבהמיות, וכן מוכח לשון הזהר.

ס. יש לפרש דהיינו כח נפש הבהמיות, ויש מפרשים שזהו מה שנקרא בזהר הבלא דגרמי, אבל כפי מה שפירשתי לעיל בואתחנן ענין הבלא דגרמי שזהו כח הרוחני שנובע מהמוח לעצבי הגוף המחוברים להמוח כענפים באילן, שע"ז עושים האברים כרגע רצון המוח, ויש לזה הכח הבל ממשי רוחני שיש ביכולת להוציאו ולהפרידו מן הגוף על

הוא אדם שיש לו חלק בעולם הבא, וזאת היא נפש אשר התשוקה שלה בהקב"ה תמיד, כאשר היא עולה אינה מתחברת באותן מיני הארות האחרות, והיא הולכת ונמשכת אחר מין האור הקדוש להמקום שיצאה משם, ובשביל זה כתוב נפשי אויטיך בלילה, לבעבור לרדוף אחריך ולא להתפתות אחר מין אחר מאל זר, בוא וראה, נפשי, זו הנפש שהיא שולטת בלילה, רוח, השולט ביום, זהו שכתוב נפשי אויטיך בלילה, זו הנפש שהיא שולטת בלילה, אף רוחי בקרבי אשחרך, זה הרוח שהוא שולט ביום, ואפשר תאמר שאותן שתי המדרגות הן בהתפרדות, לא כן, שהרי מדרגה אחת הן, והן שתיים בחבור אחד, ומדרגה אחת עליונה השולטת עליהן ומתחברת בהן והן בה, היא נקראת נשמה, וכל אותן המדרגות עולות בסוד החכמה, שכאשר אלו ג' המדרגות מתחברות יסתכל האדם בחכמה העליונה, וזאת הנשמה נכנסת בהן והן מתחברות בה, וכאשר הנשמה שולטת אז אדם הזה נקרא קדוש, שלם מהכל, שבו רצון אחד להיות דבוק להקב"ה, נפש היא התעוררת כח התחתון, והיא מקושרת בהגוף וזנה אותו, הגוף נאחד עמה והיא מתאחדת עם הגוף, אחר כך מתקנת ונעשית כסא שיוכל לשרות עליה הרוח^[סא] בכח ההתעוררת של הנפש הזאת שמתאחדת עם הגוף, ככתוב (ישעי' ל"ב) עד יערה עלינו רוח ממרום, לאחר שנתקנו שתייהן הן מוכנות לקבל הנשמה^[סב] שהרי הרוח נעשה כסא אצל הנשמה שתשרה עליו, וזאת הנשמה היא נסתרת עליונה על הכל, נעלמה של כל הנעלמות, נמצא שיש כסא לכסא, וכסא אצל המדרגה שהיא עליונה עליהן^[סג] וכאשר תסתכל באותן המדרגות תמצא סוד החכמה בענין הזה^[סד] והכל היא חכמה להשיג כדמיון זה ענינים הנסתרים, בוא וראה הנפש היא התעוררת כח התחתון שנדבק בהגוף, כדמיון אור הנר, שהאור התחתון שהוא שחור נדבק בהפתילה, ואינו נפרש ממנה ואינו מתקן אלא בה, וכאשר הוא נתקן בהפתילה נעשה כסא לאור עליון הלבן השורה על אותו אור השחור, ולאחר שמתקנים אותו שני האורות נעשה אור הלבן ההוא כסא לאור נסתר החופף עליו, שלא נתגלה ולא נודע זה האור השורה על אותו אור הלבן, ואז הרי זה אור בשלמות, וכך הוא האדם שהוא תמים בכל^[סה] ואז נקרא קדוש, כמו שכתוב (תהלים ט"ז) לקדושים אשר בארץ המה וגו', [וכתוב כי עם קדוש אתה לה' אלהיך] כי הוא כדמיון הזה אשר בסוד העליון^[סו].

זוהר פרשת ויקרא (כה).

וי לאותן הרשעים שאין זוכים להתדבק ברבונם ואין זוכים בתורה

ואמר רבי שמעון הרי למדנו יש מי שזוכה בנשמה, ויש מי שזוכה בהתעוררות הרוח, ויש מי שאינו זוכה אלא בנפש, כל מי שאינו זוכה אלא בנפש ואינו עובד לעלות יותר,

זוהר פרשת ויקרא (כה)

סא. ענין ההתקנות היינו על ידי מעשים טובים.
סב. היינו אם יזכה יותר על ידי מעשים טובים.
סג. כי הגוף עם נפש הבהמיות כסא לנפש האלהות, נפש האלהות כסא להרוח, והרוח כסא להנשמה. **סד.** סוד החכמה הוא ככתוב מבשרי אחזה אלוהי, כי גוף נפש רוח ונשמה הם כדמיון ד'
 העולמות עשיה יצירה בריאה אצילות. **סה.** פירש בגוף נפש רוח ונשמה, כי אין כל אדם זוכה לשלש אלה. **סו.** העיקר שיש לראות ולהבין מזה סוד העליון הוא סוד האחדות כמו שהאדם דלמטה הוא אחד הגם שמורכבים ומקושרים בו כל אלו הכחות שונים זה מזה, כן הוא סוד האחדות למעלה.

הרי הוא נדבק בצד הטומאה ההוא, וכאשר הוא ישן אותן צדדים הרעים באים ומתדבקים בו, ומודיעים לו בחלום עניני העולם, מהם שקרים ומהם אמיתים, ולפעמים מתלוצצים בו ומראים לו דברי שקר ומצערם לו בחלומו, ועל כן אומות עכו"ם יש מהם שרואים בחלומם דברי אמת, בשביל צד ההוא שמתדבקים בו, וכלם לזמן קרוב, בוא וראה באותן מינים הרעים יש ג' מדרגות אלה על אלה, מדרגה עליונה שלהם אותן התלולים באויר, מדרגה התחתונה שלהם אותן המתלוצצים באנשים ומצערם להם בחלומם, לפי שהם כלם מחוצפים ככלבים, ויש מדרגה עליונה על התחתונה הממוצעים בין מדרגה העליונה והתחתונה, ואלה מודיעים לאנשים דברים מהם כזבים ומהם אמיתים, והאמיתים הם כלם רק לזמן קרוב, ומדרגה זו הממוצעת מקבלת הידיעות מהמדרגה של התלולים באויר שהם עליונים יותר, מי שלא זכה יותר אלא בנפש, וזאת הנפש שואפת להתתקן לקבל רוח, טרם שהרויחה את הרוח יוצא מה שיוצא מזאת הנפש ומתפשטת בעולם, והיא רוצה לעלות ולא תוכל לעלות יותר אלא עד שפוגעת באותן התלולים באויר, והם מודיעים לה דברים, מהם קרובים ומהם רחוקים יותר, ובאותה המדרגה הוא הולך ומתקשר בחלומו עד שקונה רוח, כיון שקונה רוח אותו הרוח יוצא ומשבר הרים וסלעים, עולה ומתפשט ונכנס בין מלאכים עליונים הקדושים, ושם משיג מה שמשיג ולומד ענינים וחוזר למקומו, אז זה האדם מקושר בקדושה עד שזוכה בנשמה וקונה אותה, כיון שקנה נשמה היא עולה למעלה מעלה, ושומרי הפתחים אין מעכבים לה, והולכת ומתפשטת ונכנסת בין אותן הצדיקים שנצטררים בצרור החיים, ושם תראה עונג המלך ונהנית מן זיו העליון, וכאשר נתעוררת אילת הקדושה ברוח צפון יורדת הנשמה, וזה הזכאי שקנה אותה קם ומתגבר כאריה תקיף בתורה, עד שמגיע הבקר, והוא הולך עם אילת הקדושה ההיא להתראות לפני המלך לקבל חוט אחד של חסד, ומה הוא, זה החוט של אברהם שהוא קנה אותו, שכתוב אם מחוט ועד שרוך נעל, הוא לא רצה ליהנות מאחר כלום ואמר אם מחוט, לכך זכה לחוט הזה של חסד, וזה נקרא חוט של אברהם, וכאשר בא אותו הזכאי עם אילת הזאת, אז נתעטר עמה לפני המלך, ודוד אומר למנצח על אילת השחר, זו השכינה הקדושה שנקראת אילת כמו שאמרנו, השחר, זו השירה של כנסת ישראל שאומרים בגלות אלי אלי למה עזבתני וגו', אמר רבי שמעון זכאים הם בעלי הנשמה בעלי התורה, בני עבודת המלך הקדוש, וי לאותן הרשעים שאין זוכים להתדבק ברבונם ואין זוכים בתורה, שכל מי שאינו זוכה בתורה אינו זוכה לא ברוח ולא בנשמה, והם דבקים בצד ההוא של מינים הרעים, וזה אין לו חלק במלך הקדוש, ואין לו חלק של קדושה, וי לו כאשר יצא מעולם הזה, שהרי ניכר הוא אצל אותן מינים הרעים, בעלי חוצפה תקיפה ככלבים, שלוחי אש הגיהנם שלא ירחמו עליהם.

זוהר פרשת לך (צב).

מאה ועשרים ושמונת אלפים בעלי כנפים הולכים ופורחים כל העולם, ושומעים קולות האנשים ואוחזים לאותו הקול

רבי יוסי פתח (ישעי"ט) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו', זכאים הם ישראל מכל שאר עמים, שהקב"ה קורא אותם צדיקים, שלמדנו מאה ועשרים ושמונת אלפים בעלי

כנפים הולכים ופורחים כל העולם, ושומעים קולות האנשים ואוחזים לאותו הקול, כמו שלמדנו שאין לך דבר בעולם שלא יהיה לו קול, והולך ופורח ברקיע ואוחזים אותו בעלי כנפים, ומעלים אותו הקול לרבונם ודנים לו, הן לטוב הן לרע, שכתוב (קהלת י') כי עוף השמים יוליך את הקול וגו', מתי דנים לאותו הקול, רבי חייא אמר בשעה שהאדם שוכב ושיין ונשמתו יוצאה ממנו, היא מעידה בו באדם, ואז דנים לאותו הוקל, זהו שכתוב (מיכה ז') משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, מה הטעם, לפי שהיא מעידה באדם, רבי יהודה אמר כל מה שהאדם עושה בכל יום נשמתו מעדיה בו בלילה.. בחצות הלילה נתעורר הקב"ה במשפטיו להשתעשע עם הצדיקים בגן העדן, אשרי חלקו של אדם שעומד בשעה ההוא להשתעשע בתורה, שהרי הקב"ה וכל הצדיקים שבגן עדן כלם מאזינים לקולו, זהו שכתוב (שיר ח') היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני, ולא עוד אלא שהקב"ה מושך עליו חוט אחד של חסד, להיות נשמר בעולם, שהרי עליונים ותחתונים שומרים אותו, זה שכתוב (תהלים מ"ב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי.

